

УДК 378.013.42:316.61]:005.642.4

DOI <https://doi.org/10.32782/3041-1351/2026-2-13>

Нохріна Ірина Сергіївна

викладач кафедри соціальної педагогіки та соціальної роботи,
здобувачка третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти,
Київський столичний університет імені Бориса Грінченка
i.nokhrina@kubg.edu.ua
ORCID ID: 0009-0004-3955-4489

ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ МІЖНАРОДНИХ І ВІТЧИЗНЯНИХ ПРАКТИК ФОРМУВАННЯ СОЦІАЛЬНОЇ УСПІШНОСТІ СТУДЕНТІВ В ОСВІТНЬОМУ СЕРЕДОВИЩІ УНІВЕРСИТЕТУ

Вступ. Соціальна успішність студентської молоді є стратегічним ресурсом людського потенціалу та дедалі вагомішим предметом наукової рефлексії в дискурсі сучасної вищої освіти. В умовах повномасштабного збройного вторгнення та масового вимушеного переміщення населення зазначена проблема набула принципово нових форм і масштабів, актуалізуючи необхідність переосмислення підходів до інституційної підтримки здобувачів та розроблення стандартизованих інструментів оцінювання їхніх соціальних компетентностей.

Метою роботи є здійснення порівняльного аналізу підходів до формування соціальної успішності студентів у західноєвропейській, англо-американській та вітчизняній системах вищої освіти, виявлення міжнародних моделей та обґрунтування пріоритетних напрямів їх адаптації в університетському середовищі України.

Наукова новизна. Систематизовано міжнародні моделі формування соціальної успішності студентів, які не набули системного застосування у вітчизняній вищій освіті: розбудова соціального капіталу, чотирирівнева взаємна підтримка студентів, змішане навчання для розвитку гнучких навичок, гріт-програми та розвиток емоційного інтелекту, тривірнева системна модель, проблемно-орієнтоване навчання з рольовими симуляціями і самопідсилювальний цикл першого семестру. Здійснено порівняльний аналіз підходів у системах вищої освіти Фінляндії, Нідерландів, Німеччини, Великої Британії, Ірландії, США, Канади та України за показниками ключових концептів, основних форм підтримки, позиції студента та механізмів оцінювання результатів.

Висновки. Встановлено, що соціальна успішність є операційним, вимірюваним і педагогічно керованим феноменом, цілеспрямоване формування якого передбачає системне проєктування університетського освітнього середовища. Спільним знаменником усіх ефективних міжнародних моделей є три принципи: суб'єктна позиція студента як запорука автентичної самореалізації, системність педагогічного проєктування університетського середовища та доказовість і вимірюваність результатів. Вітчизняна педагогічна традиція, попри значний виховний потенціал, потребує концептуального оновлення в напрямі посилення суб'єктності здобувачів у конструюванні власної освітньої траєкторії, запровадження стандартизованих інструментів діагностики соціальних компетентностей і розбудови цілісних інституційних механізмів супроводу студентів у закладах вищої освіти.

Ключові слова: соціальна успішність, студентська молодь, студентська залученість, результативність, освітнє середовище університету.

Nokhrina Iryna Serhiivna

Lecturer at the Department of Social Pedagogy and Social Work,
PhD candidate (educational and scientific level of higher education),
Boris Grinchenko Kyiv Metropolitan University

COMPARATIVE ANALYSIS OF INTERNATIONAL AND DOMESTIC PRACTICES OF FORMING STUDENTS' SOCIAL SUCCESS IN THE EDUCATIONAL ENVIRONMENT OF THE UNIVERSITY

Introduction. The social success of students is a strategic resource in terms of human capital and an increasingly significant subject of academic reflection within the discourse of contemporary higher education. Against the backdrop of a full-scale armed invasion and mass forced displacement of the population, this issue has taken on fundamentally new forms and dimensions, highlighting the need to rethink approaches to institutional support for students and to develop standardised tools for assessing their social competencies.

Purpose and objectives of the article. The purpose of the study is to conduct a comparative analysis of approaches to promoting the social success of students in Western European, Anglo-American, and domestic higher education systems, identify international models, and substantiate priority areas for their adaptation in the university environment of Ukraine. Scientific novelty. International models for fostering students' social success, which have not yet been systematically applied in Ukrainian higher education, have been systematised: social capital development, four-dimensional peer support for students, blended learning for the development of flexible skills, grit programmes and the development of emotional intelligence, a three-level systemic model, problem-based learning with role-playing simulations, and the self-reinforcing cycle of the first semester. A comparative analysis of approaches in the higher education systems of Finland, the Netherlands, Germany, the United Kingdom, Ireland, the USA, Canada and Ukraine was carried out based on key concepts, main forms of support, the student's position and mechanisms for assessing outcomes.

Results. It has been established that social success is an operational, measurable and pedagogically controllable phenomenon, the purposeful development of which requires the systematic design of the university educational environment. The common denominator of

© Нохріна І. С., 2026

Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу (CC BY 4.0)

all effective international models is three principles: the student's subjectivity as a guarantee of authentic self-realisation, the systematic pedagogical design of the university environment, and the verifiability and measurability of outcomes. The domestic pedagogical tradition, despite its significant educational potential, requires conceptual renewal aimed at strengthening students' agency in shaping their own educational trajectory, introducing standardised tools for assessing social competences, and developing comprehensive institutional mechanisms for supporting students in higher education institutions.

Key words: *social success, students, student engagement, psychological resilience, university learning environment.*

Вступ. Питання соціальної успішності студентської молоді набуває дедалі більшої актуальності в контексті розвитку сучасної вищої освіти. Університетське середовище є не лише простором здобуття знань, а й ключовим полем формування особистості, здатної до ефективної соціальної взаємодії, самореалізації та побудови стійких міжособистісних стосунків. Соціальна успішність студента постає, як інтегративна характеристика особистісного розвитку, що відображає міру її відповідності викликам сучасного суспільства та визначає якість людського потенціалу загалом.

Згідно до Закону України «Про вищу освіту» від 01.07.2014 № 1556-VII та Стратегії розвитку вищої освіти в Україні на 2022–2032 роки питання соціальної успішності студентів набуває особливого значення в контексті євроінтеграційних планів держави. Зближення вітчизняних освітніх практик із провідними міжнародними стандартами, з одного боку, та травматичний досвід повномасштабної збройної агресії, вимушене переміщення й соціальна нестабільність з іншого, гостро актуалізують потребу у формуванні психологічної стійкості, розгалуженої мережі соціальних зв'язків і здатності до самореалізації в умовах підвищеної невизначеності [1; 2].

Водночас актуальними залишаються завдання нормативної концептуалізації поняття соціальної успішності, розбудови цілісних інституційних механізмів супроводу студентів та запровадження стандартизованих інструментів оцінювання соціальних компетентностей [4; 7], що зумовлює необхідність порівняльного аналізу міжнародного й вітчизняного досвіду як підґрунтя для науково обґрунтованого вдосконалення університетського освітнього середовища.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Концептуальні засади феномену студентського успіху ґрунтовно досліджено у працях С. Гібсона, С. Ренкіна та Т. Йорка [17], які охарактеризували конструкт «student success» як багатовимірну категорію, що інтегрує академічні досягнення, особистісний розвиток і громадянську залученість студента. В аналітичному огляді Б. Бріджес, Дж. Баклі, Дж. Гаска та Дж. Кінзі [11]. Емпірично підтверджено, що найвищий прогностичний вплив на соціальну успішність здобувачів вищої освіти справляють програми, які залучають студентів до позааудиторної та суспільно корисної діяльності. К. Макфарлейн [12] поглибив зазначену проблематику, довівши вирішальну роль професійної та особистісної ідентичності здобувача в процесі успішного переходу між освітніми рівнями і соціальними ролями.

У площині інноваційних педагогічних підходів особливого значення набувають дослідження

Р. Брауна, М. Карейро, С. Кончевої, Дж. Купермідта, Л. Остін, М. Парнес, Дж. Родса та С. Шварца [14], які в умовах контрольованого педагогічного експерименту підтвердили результативність програми «Teaching to Fish» – метафоричної моделі цілеспрямованої розбудови соціального капіталу студентів. В. Вінарні, Д. Лесмана, Г. Хапіп та Ю. Юліаваті [18] систематизували доказову базу щодо впливу чотиривимірної взаємної підтримки (peer social support) на навчальну та соціальну успішність студентської молоді. Вагомий внесок у розроблення досліджуваної проблематики зробили Дж. Арко-Тірадо, М. Ервас-Торрес та Д. Франциско Фернандес-Мартін [8], у якій крізь призму систематичного огляду досліджено феномен «grit» – наполегливості та цілеспрямованості як чинника і водночас результату освітньої, фахової та особистісної успішності.

Серед українських наукових розвідок особливого значення набуває праця Ж. Петрочко [3], в якій соціальну успішність визначено як «здатність особистості досягати поставлених цілей, виконувати соціальні ролі та здобувати суспільне визнання» – трактування, що засвідчує концептуальну єдність вітчизняного та міжнародного наукового дискурсу. О. Карпенко [1] аналізує соціальне середовище закладу вищої освіти як визначальну умову розвитку студентської активності та суб'єктності, тоді як О. Міхеєва і Л. Мишак [2] досліджують трансформації соціокультурного оточення сучасної студентської молоді в контексті суспільних змін. О. Патряк та Ю. Щербяк [4] розглядають адаптацію першокурсників до університетського середовища як самостійну соціально-педагогічну проблему, безпосередньо пов'язану зі становленням соціальної успішності особистості.

Мета дослідження – здійснити порівняльний аналіз підходів до формування соціальної успішності студентів у західноєвропейській, англо-американській та вітчизняній системах вищої освіти, вивчення та визначення міжнародних моделей і окреслення пріоритетних напрямів їх адаптації в університетському середовищі України.

Виклад основного матеріалу дослідження. Аналіз наукової літератури засвідчує, що різні педагогічні традиції по-різному осмислюють феномен соціальної успішності студентів, однак одноставно визнають його багатовимірність і нерозривний зв'язок з університетським середовищем. С. Гібсон, С. Ренкін та Т. Йорк [17] описали конструкт «academic success» як поняття, що охоплює досягнення, розвиток і залученість, а також набуття компетентностей для навчання впродовж життя та відповідального громадянства. У зарубіжній науці соціальна успішність корелює з поняттями «student

wellbeing» (добробут студента), «social-emotional learning» (соціально-емоційне навчання), «student engagement» (залученість студента) та «social competence» (соціальна компетентність) [11; 12].

Варто зазначити, що визначення соціальної успішності, запропоноване Ж. Петрочко «здатність особистості досягати поставлених цілей, виконувати соціальні ролі та здобувати суспільне визнання» за своїм сутнісним змістом узгоджується з провідними підходами міжнародної наукової літератури, водночас акцентуючи ціннісно-смысловий та нормативний виміри, притаманні вітчизняній соціально-педагогічній традиції [3, с. 51]. Така концептуальна суголосність є підставою для висновку про те, що соціальна успішність є операційним, вимірюваним і педагогічно керованим феноменом, цілеспрямоване формування якого передбачає системне проєктування університетського освітнього середовища з урахуванням його інституційних, міжособистісних та індивідуально-особистісних складників [1; 9].

У практиці вищої освіти країн Західної Європи підтримка соціальної успішності студентів ґрунтується на принципах рівного доступу та соціальної включеності. Університети Німеччини, Нідерландів і Фінляндії активно впроваджують моделі проблемно-орієнтованого навчання (Problem-Based Learning) та навчання у спільнотах практики (Communities of Practice), що забезпечують цілеспрямоване формування соціальних компетентностей через залучення здобувачів до реальних фахових середовищ і професійних спільнот. Особливе місце посідає фінська концепція «hyvinvointi» («добробут», «благополуччя»), інституційно закріплена на всіх рівнях національної освітньої системи: її сутність полягає у створенні рівних умов для академічного та особистісного розвитку кожного студента незалежно від соціального походження [16].

Університети Великої Британії та Ірландії вибудували системну підтримку соціальної успішності на засадах transition pedagogy – педагогіки переходів, яка розглядає кожен етап зміни освітнього або соціального статусу здобувача як самостійний об'єкт педагогічного супроводу [12]. Інструментом індивідуалізації слугує персональний план розвитку (PDP), а моніторинг ефективності здійснюється через National Student Survey, результати якого мотивують університети до постійного вдосконалення якості освітнього середовища. Американсько-канадська модель ґрунтується на концепції I-E-O А. Астіна, ключовим операційним конструктом якої є «student engagement» – цілісна залученість здобувача до академічної та позааудиторної діяльності [11]. Практичним механізмом її реалізації є університетські центри студентського успіху (student success centers), peer mentoring та service learning [7; 16].

Аналіз розглянутих міжнародних та вітчизняних підходів засвідчує, що попри відмінності в інституційному оформленні та культурно-освітньому контексті, усі провідні моделі об'єднує спільна методологічна основа: орієнтація на цілісний роз-

виток особистості здобувача, системне формування соціальних компетентностей та забезпечення рівного доступу до інституційних ресурсів підтримки. Результати порівняльного аналізу представлено в табл. 1.

Узагальнення даних таблиці 1 дозволяє констатувати, що в усіх розглянутих системах вищої освіти соціальна успішність студента розглядається як багатовимірний феномен, що інтегрує академічні досягнення, розвиток особистості, соціальних навичок та активної громадянської позиції. Вітчизняна система вищої освіти також передбачає відповідні форми роботи зі студентами, зокрема, інститут кураторства, студентське самоврядування та волонтерську діяльність, однак їх реалізація здебільшого зумовлена інституційною специфікою конкретного закладу та ініціативою окремих педагогічних працівників, а не закріплена у загальноуніверситетській стратегії підтримки соціальної успішності. Крім того, діагностика соціального розвитку здобувачів залишається несистематичною: стандартизовані інструменти оцінювання соціальних компетентностей перебувають на етапі розроблення, що ускладнює моніторинг результативності наявних практик [4; 7].

Серед виявлених інноваційних моделей особливої уваги заслуговують підходи, що довели свою результативність в умовах контрольованих педагогічних експериментів. Програма «Teaching to Fish» [14] ґрунтується на свідомому включенні нетворкінгу та наставництва до навчального плану як повноправних компетентностей. Чотирирівнева модель peer social support [18] системно охоплює емоційний, інформаційний, інструментальний та оцінний виміри взаємодопомоги. Трирівнева модель Ф. Вери [16] наголошує на органічній інтеграції розвитку соціальних компетентностей у навчальний процес, тоді як модель самопідсилювального циклу першого семестру [10] доводить, що взаємодія між академічною інтеграцією, мотивацією та самооцінкою є надійним предиктором подальшої соціальної самореалізації студента. Для систематизації цих підходів у таблиці 2 представлено їх порівняльну характеристику.

За результатами аналізу таблиці 2 можна констатувати, що представлені моделі охоплюють різні рівні університетського середовища від індивідуального розвитку студента до організаційних змін на рівні закладу – та пропонують конкретні, емпірично верифіковані інструменти формування соціальної успішності. Спільною рисою всіх моделей є розуміння соціальних компетентностей не як додаткового елементу освітнього процесу, а як його невід'ємної складової, що потребує системного інституційного забезпечення.

Концептуальні засади соціальної успішності у вітчизняній науковій традиції розглядаються в нерозривному зв'язку із соціальною активністю та самовизначенням особистості [3]. О. Карпенко [1] розглядає соціальне середовище закладу вищої освіти як визначальну умову розвитку соціальної

Порівняльний аналіз міжнародних і вітчизняних підходів до формування соціальної успішності студентів у різних системах вищої освіти

Показники	Зах. Європа (Фінляндія, Нідерланди, Німеччина)	Велика Британія / Ірландія	США / Канада	Україна
Ключовий концепт	Добробут і розвиток ключових компетентностей студента, як умова його успішності	Підтримка студента в момент переходу між освітніми рівнями та соціальними ролями «transition pedagogy»	Активна залученість студента до університетського життя як рушій його успішності student engagement	Соціальна успішність та соціальна активність студента в освітньому середовищі
Основні форми підтримки	Проблемно-орієнтоване навчання (<i>Problem-Based Learning</i>) та спільноти практики (<i>Communities of Practice</i>) забезпечують спільне розв'язання реальних фахових завдань в умовах рівноправної взаємодії студентів і викладача.	Персональний план розвитку (PDP) – студент самостійно визначає освітні цілі та відстежує власний прогрес; індивідуальне наставництво з боку викладача або фахівця служби підтримки	Університетські центри студентського успіху (student success centers); наставництво студентів старших курсів (peer mentoring); навчання через суспільне служіння (service learning)	Наявність куратора академічної групи; студентське самоврядування; волонтерська діяльність; виховні заходи в позааудиторний час
Позиція студента	Активний суб'єкт навчання з високим рівнем автономії та відповідальності за власний розвиток	Партнер університету у плануванні власної освітньої та соціальної траєкторії	Центральна фігура освітнього процесу; висока залученість до академічного та позааудиторного життя	Переважно виконавська роль; ступінь реальної суб'єктності залежить від конкретного закладу та педагога
Оцінювання результатів	Систематичний моніторинг соціальних компетентностей та емоційного інтелекту як складників освітньої якості	Загальнонаціональне опитування студентів (National Student Survey); показники якості освітнього середовища (KPI)	Стандартизована діагностика наполегливості (grit), емоційного інтелекту та соціальних навичок (soft skills)	Фрагментарна діагностика окремих показників (соціальна активність, адаптація); системні інструменти оцінювання соціальної успішності перебувають на етапі розроблення

Джерело: складено автором на основі аналізу джерел [3;5; 8; 11; 12;13; 16; 17].

активності здобувачів. О. Міхєєва та Л. Мишак [2] фіксують суттєву трансформацію соціокультурного середовища сучасної студентської молоді, зумовлену цифровізацією та соціальною нестабільністю воєнного часу. І. Горячок та ін. [9] апробували модель, що поєднує проблемно-орієнтоване навчання з рольовим відтворенням реальних соціальних ситуацій. Ю. Зубцова та ін. [19] довели ефективність змішаного навчання для розвитку соціальних навичок, що набуває особливої значущості в умовах дистанційного навчання воєнного часу.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Здійснений порівняльний аналіз дозволяє сформулювати такі наукові висновки.

По-перше, соціальна успішність студентів є операційним, вимірюваним і педагогічно керуваним феноменом. Концептуальний консенсус між вітчизняними та міжнародними дослідниками щодо багатовимірності цього явища є надійним підґрунтям для розроблення інтегрованої моделі інституційної підтримки.

По-друге, виявлено сім інноваційних міжнародних моделей, які ще не отримали системного застосування в Україні: розбудова соціального капіталу (Teaching to Fish), чотирирівнева взаємна підтримка студентів, змішане навчання для розвитку гнучких навичок, гріт-програми та розвиток емоційного інтелекту, трирівнева системна модель, проблемно-орієнтоване навчання з рольовими симуляціями і самопідсилювальний цикл першого семестру.

По-третє, спільним знаменником ефективних моделей є три принципи: суб'єктна позиція студента як запорука справжньої самореалізації; системність педагогічного проєктування університетського середовища; вимірюваність і доказовість результатів.

По-четверте, вітчизняна педагогічна традиція пропонує самотутній підхід із потужним виховним потенціалом, однак потребує концептуального оновлення в напрямі забезпечення академічної мобільності та суб'єктності студентів.

Перспективи подальших досліджень можуть бути спрямовані на: (1) розроблення інтегрованої

Міжнародні моделі формування соціальної успішності студентів

Модель / підхід	Концептуальна основа	Механізм реалізації	Доведена ефективність
«Teaching to Fish» – розбудова соціального капіталу [17]	Соціальний капітал як академічний ресурс студента	Включення нетворкінгу та наставництва до навчального плану	Зростання соціальної мережевої активності та академічної мобільності
Чотиривимірна взаємна підтримка студентів [16]	Peer social support як багатовимірний феномен взаємодії	Підтримка за 4 напрямками: емоційна, інформаційна, інструментальна, оцінна	Підвищення навчальних досягнень і рівня соціальної залученості
Змішане навчання для розвитку соціальних навичок [15]	Blended learning як середовище формування соціальних компетентностей	Інтеграція онлайн і офлайн форматів з акцентом на командну взаємодію	Суттєве зростання комунікативних і командних умінь студентів
Розвиток наполегливості (grit) та емоційного інтелекту [7; 5]	Витримка та емоційний інтелект як передумови і результати успішності	Цілеспрямоване формування стійкості й емоційної саморегуляції	Позитивна кореляція між стійкістю, емоційним інтелектом та успішністю
Трирівнева системна модель [14]	Системна інтеграція соціальних компетентностей на всіх рівнях середовища	Охоплення індивідуального, міжособистісного та організаційного рівнів	Комплексний розвиток соціальних компетентностей у поєднанні з фаховою підготовкою
Проблемне навчання з рольовими симуляціями [12]	Problem-Based Learning як засіб розвитку соціальної компетентності	Поєднання розв'язання фахових завдань із відтворенням соціальних ситуацій	Підвищення рівня соціальної компетентності студентів
Самопідсилювальний цикл першого семестру [18]	Перший семестр як ключовий етап формування соціальної успішності	Взаємодія академічної інтеграції, мотивації та самооцінки студента	Визначальний вплив першого семестру на подальшу освітню траєкторію

Джерело: складено автором на основі аналізу джерел [5; 6; 8; 9; 10; 14; 16; 18; 19].

моделі інституційної підтримки соціальної успішності в українських закладах вищої освіти; (2) адаптацію стандартизованого інструментарію вимірювання соціальних компетентностей до українського

контексту; (3) емпіричне дослідження результативності гріт-програм та взаємної підтримки студентів в умовах воєнного часу; (4) розроблення програм підготовки фахівців із студентського розвитку.

Список літератури:

- Карпенко О. Соціальне середовище закладу вищої освіти як умова розвитку соціальної активності студентів. *Вісник гуманітарних наук*. 2024. № 3. С. 54–59. DOI: <https://doi.org/10.32782/humanitas/2024.3.8>
- Міхєєва О. Ю., Мищак Л. М. Нові умови соціокультурного середовища студентської молоді. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Педагогіка. Соціальна робота*. 2023. Вип. 1 (52). С. 115–118. DOI: <https://doi.org/10.24144/2524-0609.2023.52.115-118>
- Петрочко Ж. В. Соціальна активність, життєвий оптимізм, соціальна успішність та соціальне самовизначення як взаємообумовлені параметри особистості в сучасних умовах. *Науковий часопис Українського державного університету імені Михайла Драгоманова. Серія 5. Педагогічні науки: реалії та перспективи*. 2024. Вип. 99. С. 50–55. DOI: <https://doi.org/10.31392/UDU-nc.series5.2024.99.10>
- Щербяк Ю., Патряк О. Адаптація першокурсників до нових умов освітнього середовища у закладах вищої освіти як соціально-педагогічна проблема. *Трансформаційні процеси соціально-гуманітарної сфери суспільства*. 2023. С. 85–98. DOI: <https://doi.org/10.54937/2023.9788056110096>
- Alhur A. A. The Role of Emotional Intelligence in Academic Success: A Review of Contemporary Studies. *World Journal of Advanced Research and Reviews*. 2025. Vol. 27, No. 1. P. 1027–1032. DOI: <https://doi.org/10.30574/wjarr.2025.27.1.2616>
- Baczko-Dombi A., Wyszulek I. Determinants of Success in Public Opinion in Poland. *Polish Sociological Review*. 2015. Vol. 3, No. 191. P. 278–293. URL: <https://polish-sociological-review.eu/pdf-119905-48645?filename=Determinants-of-Success-i.pdf>
- Chen S., Lee S. W. Enhancing University Students' Soft Skills: A Quantitative Study on Problem-Solving and Social Competence. *Journal of Ecohumanism*. 2024. Vol. 3, No. 7. P. 4440–4454. DOI: <https://doi.org/10.62754/joe.v3i7.4554>
- Francisco Fernandez-Martin F. D., Arco-Tirado J. L., Hervás-Torres M. Grit as a predictor and outcome of educational, professional and personal success: A systematic review. *Psicologia Educativa*. 2020. Vol. 26, No. 1. P. 164–173. DOI: <https://doi.org/10.5093/psed2020a11>
- Horiachok I., Ostapiovskiy O., Vasylenko I., Snisar O., Kukhniuk O. Development of social competence in university students: an innovative pedagogical approach. *Amazonia Investiga*. 2024. Vol. 13, No. 74. P. 218–232. DOI: <https://doi.org/10.34069/AI/2024.77.05.16>

10. Jamil N. K. H., Latfi A. F. A. The Impact of Student Integration, Academic Motivation, and Self-Esteem on Academic Performance: A Conceptual Model for Malaysian Universities. *International Journal of Research and Innovation in Social Science*. 2025. Vol. 9, Issue 11. P. 1334–1340. DOI: <https://doi.org/10.47772/IJRISS.2025.91100107>
11. Kuh G. D., Kinzie J. L., Buckley J. A., Bridges B. K., Hayek J. C. What Matters to Student Success: A Review of the Literature. Washington, D.C. : National Postsecondary Education Cooperative, 2006. 151 p. URL: <https://www.yorku.ca/retentn/rdata/whatmatterstostudentsuccess.pdf>
12. MacFarlane K. Higher education learner identity for successful student transitions. *Higher Education Research & Development*. 2018. Vol. 37, No. 6. P. 1201–1215. DOI: <https://doi.org/10.1080/07294360.2018.1477742>
13. Mustaqim G. P., Wahjoedi T. Effectiveness of Student Participation in Campus Organizations. *INCOME: Innovation of Economics and Management*. 2024. Vol. 3, No. 3. P. 29–35. DOI: <https://doi.org/10.32764/income.v3i3.5034>
14. Schwartz S., Parnes M., Browne R., Austin L., Carreiro M., Rhodes J., Kupersmidt J., Kanchewa S. Teaching to fish: Impacts of a social capital intervention for college students. *American Educational Research Journal*. 2023. Vol. 60, No. 5. P. 986–1022. DOI: <https://doi.org/10.3102/00028312231181096>
15. Sipi V., Deshchenko O., Honcharova N., Hrytsenko A., Hrytsiuk O. Analysis of the prospects for the development of soft skills in future education: trends and risks. *Conhecimento & Diversidade*. 2024. Vol. 16, No. 42. P. 107–128. URL: https://lib.iitta.gov.ua/id/eprint/742893/1/12035_Sipi_et_al_ANALYSIS_OF_THE_PROSPECTS_FOR_THE_DEVELOPMENT.pdf
16. Vera F. Infusing Soft Skills in Higher Education: Key to the Development of Advanced Human Capital. *Transformar*. 2023. Vol. 4, No. 2. P. 47–65. URL: <https://revistatransformar.cl/index.php/transformar/article/view/92>
17. York T. T., Gibson C., Rankin S. Defining and Measuring Academic Success. *Practical Assessment, Research & Evaluation*. 2015. Vol. 20, No. 5. P. 1–21. DOI: <https://doi.org/10.7275/hz5x-tx03>
18. Yuliawati Y., Winarni W., Lyesmaya D., Hapipah H. Peer Social Support and Academic Achievement: A Systematic Literature Review. *Proceedings of the 5th ICEHoS 2025*. Atlantis Press, 2025. P. 357–372. DOI: https://doi.org/10.2991/978-2-38476-450-1_23
19. Zubtsova Y., Derstuganova N., Butenko V., Ponomarenko N., Gura O. Enhancing students' soft skills via blended learning methods. *Multidisciplinary Reviews*. 2024. Vol. 8. P. 1–9. DOI: <https://doi.org/10.31893/multirev.2024spe073>

References:

1. Karpenko, O. (2024). Sotsialne seredovyshe zakladu vyshchoi osvity yak umova rozvytku sotsialnoi aktyvnosti studentiv [Social environment of higher education institutions as a condition for developing students' social activity]. *Vvichlyvist. Humanitas*, (3), 54–59. <https://doi.org/10.32782/humanitas/2024.3.8> [in Ukrainian]
2. Mikheieva, O. Yu., & Myshchak, L. M. (2023). Novi umovy sotsiokulturnoho seredovysheha studentskoi molodi [New conditions of the socio-cultural environment of student youth]. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu: Pedagogika. Sotsialna robota*, 1(52), 115–118. <https://doi.org/10.24144/2524-0609.2023.52.115-118> [in Ukrainian]
3. Petrochko, Zh. V. (2024). Sotsialna aktyvnist, zhyttievyi optymizm, sotsialna uspishnist ta sotsialne samovyznachennia yak vzaïmoobumovleni parametry osobystosti v suchasnykh umovakh [Social activity, life optimism, social success and social self-determination as interdependent personality parameters in modern conditions]. *Naukovyi chasopys Ukrainkoho derzhavnogo universytetu imeni Mykhaila Drahomanova. Seriya 5. Pedagogichni nauky: realii ta perspektyvy*, (99), 50–55. <https://doi.org/10.31392/UDU-nc.series5.2024.99.10> [in Ukrainian]
4. Shcherbiak, Yu., & Patriak, O. (2023). Adaptatsiia pershokursnykiv do novykh umov osvitnoho seredovysheha u zakladakh vyshchoi osvity yak sotsialno-pedagogichna problema [Adaptation of first-year students to new educational environment conditions in higher education institutions as a socio-pedagogical problem]. *Transformatsiini protsesy sotsialno-humanitarnoi sfery suspilstva*, 85–98. <https://doi.org/10.54937/2023.9788056110096> [in Ukrainian]
5. Alhur, A. A. (2025). The Role of Emotional Intelligence in Academic Success: A Review of Contemporary Studies. *World Journal of Advanced Research and Reviews*, 27(1), 1027–1032. <https://doi.org/10.30574/wjarr.2025.27.1.2616>
6. Baczko-Dombi, A., & Wyszulek, I. (2015). Determinants of Success in Public Opinion in Poland. *Polish Sociological Review*, 3(191), 278–293. <https://polish-sociological-review.eu/pdf-119905-48645?filename=Determinants-of-Success-i.pdf>
7. Chen, S., & Lee, S. W. (2024). Enhancing University Students' Soft Skills: A Quantitative Study on Problem-Solving and Social Competence. *Journal of Ecohumanism*, 3(7), 4440–4454. <https://doi.org/10.62754/joe.v3i7.4554>
8. Francisco Fernandez-Martin, F. D., Arco-Tirado, J. L., & Hervas-Torres, M. (2020). Grit as a predictor and outcome of educational, professional and personal success: A systematic review. *Psicologia Educativa*, 26(1), 164–173. <https://doi.org/10.5093/psed2020a11>
9. Horiachok, I., Ostapiovskyi, O., Vasylenko, I., Snisar, O., & Kukhniuk, O. (2024). Development of social competence in university students: an innovative pedagogical approach. *Amazonia Investiga*, 13(74), 218–232. <https://doi.org/10.34069/AI/2024.77.05.16>
10. Jamil, N. K. H., & Latfi, A. F. A. (2025). The Impact of Student Integration, Academic Motivation, and Self-Esteem on Academic Performance: A Conceptual Model for Malaysian Universities. *International Journal of Research and Innovation in Social Science*, 9(11), 1334–1340. <https://doi.org/10.47772/IJRISS.2025.91100107>
11. Kuh, G. D., Kinzie, J. L., Buckley, J. A., Bridges, B. K., & Hayek, J. C. (2006). *What Matters to Student Success: A Review of the Literature*. National Postsecondary Education Cooperative. <https://www.yorku.ca/retentn/rdata/whatmatterstostudentsuccess.pdf>
12. MacFarlane, K. (2018). Higher education learner identity for successful student transitions. *Higher Education Research & Development*, 37(6), 1201–1215. <https://doi.org/10.1080/07294360.2018.1477742>

13. Mustaqim, G. P., & Wahjoedi, T. (2024). Effectiveness of Student Participation in Campus Organizations. *INCOME: Innovation of Economics and Management*, 3(3), 29–35. <https://doi.org/10.32764/income.v3i3.5034>
14. Schwartz, S., Parnes, M., Browne, R., Austin, L., Carreiro, M., Rhodes, J., Kupersmidt, J., & Kanchewa, S. (2023). Teaching to fish: Impacts of a social capital intervention for college students. *American Educational Research Journal*, 60(5), 986–1022. <https://doi.org/10.3102/00028312231181096>
15. Sippii, V., Deshchenko, O., Honcharova, N., Hrytsenko, A., & Hrytsiuk, O. (2024). Analysis of the prospects for the development of soft skills in future education: trends and risks. *Conhecimento & Diversidade*, 16(42), 107–128. https://lib.iitta.gov.ua/id/eprint/742893/1/12035_Sippii_et_al_ANALYSIS_OF_THE_PROSPECTS_FOR_THE_DEVELOPMENT.pdf
16. Vera, F. (2023). Infusing Soft Skills in Higher Education: Key to the Development of Advanced Human Capital. *Transformar*, 4(2), 47–65. <https://revistatransformar.cl/index.php/transformar/article/view/92>
17. York, T. T., Gibson, C., & Rankin, S. (2015). Defining and Measuring Academic Success. *Practical Assessment, Research & Evaluation*, 20(5), 1–21. <https://doi.org/10.7275/hz5x-tx03>
18. Yuliawati, Y., Winarni, W., Lyesmaya, D., & Napipah, H. (2025). Peer Social Support and Academic Achievement: A Systematic Literature Review. In *Proceedings of the 5th ICEHoS 2025* (pp. 357–372). Atlantis Press. https://doi.org/10.2991/978-2-38476-450-1_23
19. Zubtsova, Y., Derstuganova, N., Butenko, V., Ponomarenko, N., & Gura, O. (2024). Enhancing students' soft skills via blended learning methods. *Multidisciplinary Reviews*, 8, 1–9. <https://doi.org/10.31893/multirev.2024spe073>

Дата першого надходження статті до видання: 28.03.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 22.04.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 29.05.2026